

1 ПСИХОЛОГИЯ НА АБОРТА

Мисля си, че малцина от нас празнуват истински Рождество. Че за мнозина този празник е като несполучлив опит да си спомнят нещо, изгубено от давна в омагьосания лес на паметта. Нещо, към което не можеш да намериш път, което не можеш да разпознаеш. Научил си се да разпознаваш единствено горчиво-сладкия вкус на измисленото приключение, на приключението без надежда, на "убийството по Рождество". Тогава някак от само себе си се разбира, че е безсмислено, дяволски отегчително е да произвеждаш кавърверсии на една (фиктивна ли, истинска ли?) история за Рождество, която уж знаеш, но всъщност не можеш да разкажеш. Разбира се, че ще седнеш на чашка в компания и ще се опиташ да разкажеш някаква груга, каквато и да е груга история - само не тази, Боже мой!, - защото иначе най-добре е да си

болни хора, обикнали своята болест заедно със застоялия въздух в стаята, с горчивите лекарства и с неоправеното легло. Когато не искаме нашето съществуване да излезе от "коловозите", които сме му определили, да се отклони от смисъла или безсмислието, който сме му придали - от движението към Целта, от движението в кръг или от движението към нищото. (Нали на крайната спирка, в депото, ще разберем точно къде сме пристигнали.)

Мисля си още, че всяко раждане е един потрес в буквалния смисъл на думата, един риск да излезеш от релсите, да забавиш скоростта, да спреш непредвидено. Но психологията на аборта, на антирождеството, не е само психология на загърбения риск, на непоетата отговорност. Тя е преди всичко психология на скритото убийство (и по Рождество, и по всяко груго време), на отказания дар. Обричам на смърт всичко онова, което ми пречи и от което се страхувам - какво право има то да се втурва в кръга

на моето съществуване и на моите интереси?!

Устремена към пълнотата на живота като максимум на личната свобода, психологията на аборта незабелязано подминава самия Живот.

2 ПРИ ИЗВОРИТЕ НА ЖИВОТА

Защо ние толкова често избираме смъртта, а не живота? Защо обричаме на гибел хубавото, доброто и истинното в нас, а даваме път на уродливото, злото, фалшивото? Защо предпочитаме празнотата на отделеното и "самодостатъчно" съществуване пред пълнотата на споделения с другите живот-дар?

Има един стих в Свещеното Писание, който ни помага да потърсим корените на проблема в съкровените дълбини на нашата личност: "От всичко, що е за пазене, най-много пази сърцето си, защото от него са изворите на живота" (Пр. 4: 23, СИ).

Много често изворите на живота са затлачени в нас - затлачени са от гниеците листа на разочарованията, от тинята на озорчението, от клоните на унието, от камъните на отчаянието...

ПРОДЪЛЖАВА НА СТР. 21

ТРИПТИХ ЗА РОЖДЕСТВО

мълчиш. (Прекалено много фалшиви нотки сме чували, за да повярваме изведнъж на собствения си глас, на собствения Му глас.)

Мисля си също, че всичко това се случва, когато прогоним галеч от себе си духа на Рождеството или изобщо не го призовем в сърцето си - което е същото. Когато заживеем с една психология на аборта, на анти-Рождеството. Когато заприличаме на

ЗАЩО ПРЕДПОЧИТАМЕ ПРАЗНОТАТА НА ОТДЕЛЕНОТО И "САМОДОСТАТЪЧНО" СЪЩЕСТВУВАНЕ ПРЕД ПЪЛНОТАТА НА СПОДЕЛЕНИЯ С ДРУГИТЕ ЖИВОТ-ДАР?

ТРИПТИХ ЗА РОЖДЕСТВО

(ПРОДЪЛЖЕНИЕ ОТ СТР. 11)

У някои от нас изворите на живота не са избликували никога, защото онези, които е трябвало да им помогнат да избликуват в нашите сърца, не са успели да го сторят. Имам предвид не само родителите, но и другите хора около нас - приятелите ни в училище, колегите ни на работното място, братята и сестрите ни в църквата, към която принадлежим. Вместо да ни обгърнат с приемаща и безусловна любов, тези най-близки хора (като че ли в пълно съгласие с "далечните") са ни отхвърлили и наранили или най-малкото не са пробудили у нас онзи творчески (в широк смисъл) потенциал, който Бог е заложил във всеки човек. Тези наши близки са били прекалено съсредоточени в себе си, в собствените си зависимости и неудовлетворени нужди, за да ни гадат онова, от което сме се нуждаели отчаяващо тъкмо тогава - в ОНАЗИ решаваща ситуация, в ОНАЗИ ключов момент от живота ни. Или когато са имали какво да ни гадат, не са успели да го сторят по един естествен и ненаатрапчив начин, промислен от Бога, с непреднамереност, топлина и доверие...

Затова може би сме решили, че нямаме нужда от никого и от нищо, приели сме за естествен и неизбежен затвора, на който сме се самообrekli - с влагата, мухъла и паяжините по стените, с вечния полумрак наоколо и с хладните тръпки, пробягващи навремени по кожата ни. Може би сме приели за нормално да слухтим заг добре заключената врата и да затаяваме дъх всеки път, когато дочуем нечии стъпки отвън. А може би ДНЕС, може би В ТОЗИ МИГ Някой стои пред вратата и ни моли да Му отворим, за да вечеря с нас и ние с Него?

3. ГОТОВИ ЛИ СМЕ ЗА ПОДАРЪЦИ

"Ако Бог забравеше за момент, че съм една парцалена кукла и ми подареше късче живот..." Г. Г. Маркес

Не "късче живот", а живот в изобилие иска да ми подарят Той - сърцето ми знае това.

Не късче мимолетен живот, който не мога да съхраня и който губя толкова повече, колкото по-неуистово се опитвам да го запазя в шепи (като свещ срещу вятъра), а такъв живот, който никога не може да ми отнеме и никога не може да угаси.

Готов ли съм да приема подаръка на изобилния живот?

Не е ли проблемът ми в това, че всъщност дълбоко в себе си предпочитам да съм парцалена кукла? Че съм избрал да бъда парцалена кукла? Че не си представям как мога да бъда нещо друго освен парцалена кукла? Готов ли съм да приема подаръка на изобилния живот или ми е много и късчето живот, за което някога се самозалъзвам, че мечтая?

Истината е, че всички ние сме влюбени по един странен, противое-

мествен начин в своето кукленско поведение и в своето парцалено съществуване. Страх ни е дори да си представим какво може да ни се случи, когато изобилието на живота ни осени и обгърне, когато започне да ни докосва, преобразява и изпълва. Страх ни е от пълнотата и новостта на този живот, който ни се предлага даром.

Свикнали сме да се справяме сами, да разчитаме на отработените рефлексии, свикнали сме да ни хвалят за убедителното представяне и да ни мъмрят за позора на провалите ни. Свикнали сме да бъдем част от играта.

И тъкмо когато сме най-сигурни, че вече нищо не може да ни изненада, някой или нещо ни изправя пред скандала на щедростта. Пред една щедрост, необяснима за ума и стряскаща честолюбието. Щедрост, която задава истинския въпрос и разчита на истинския отговор.

Ще пренебрегна ли щедрия дар на живота или ще се осмеля да протегна ръка към него, за да напусна забиваги кукленския кът?

Д-р *Калин Михайлов*

Главен асистент в катедрата по теория на литературата при Факултета по славянски филологии на СУ „Св. Климент Охридски“

**СТРАХ НИ Е ОТ ПЪЛНОТАТА
И НОВОСТТА НА ТОЗИ ЖИВОТ,
КОЙТО НИ СЕ ПРЕДАВА ДАРОМ.**